

Bilag 3.

Oversættelse.

Formanden for den danske delegation, fhv. minister Ernst Christiansens indlæg i 1. udvalg den 30. oktober 1959 under behandlingen af nedrustningsspørgsmålet.

Den danske delegation deler den tilfredshed, hvormed resultaterne af denne debat er blevet modtaget. Den enstemmighed, hvormed man slutter op om det foreliggende resolutionsforslag, genspejler det inderlige ønske, der næres af folk i alle lande om at eliminere faren for krig og lette oprustningens byrder, der vejer så tungt på mange nationer og hindrer enorme produktive kræfter i at virke til forbedring af menneskehedens levevilkår.

I generaldebatten fremsatte også Danmark et oprigtigt ønske om nedrustning. Tillad mig at citere, hvad den danske udenrigsminister Jens Otto Krag sagde i forsamlingen den 25. september angående det britiske og det russiske forslag fremsat den 17. og 18. september:

„Selv om de to forslag kan synes at afvige betydeligt fra hinanden... har de det tilfælles, at de begge sigter mod fuldstændig afrustning som det endelige mål. Den britiske plan understreger klart visse væsentlige punkter. Der lægges således vægt på at gå etapevis frem, på at opnå en velafvejede nedrustning, således at en gruppe af magter ikke får større mulighed for at bevare sin væbnede magt end andre grupper, og endelig på, at nedrustning skal undergives effektiv international kontrol på alle stadier. Ved at understrege disse tre punkter synes udenrigsminister Selwyn Lloyds plan mig mere realistisk end ministerpræsident Khrustjovs plan. Jeg føler imidlertid, at jeg bør tilføje, at der, så vidt jeg kan se, ikke i hr. Khrustjovs plan var noget, der udelukker en tilsvarende realistisk fremgangsmåde.“

I sin tale understregede den danske udenrigsminister, at alle lande, store eller små, er stærkt interesseret i at nå frem til nedrustning. Hvad de små lande angår, er det

simpelthen et spørgsmål om „at være eller ikke at være“. Kun hvis magtpolitikken, som har rustningskapløbet som grundlag, bliver erstattet af et system med lov og orden, kan deres eksistens varigt sikres.

Jeg mener at turde sige, at hele menneskeheden længes mod nedrustning, sikkerhed og fred under et ordnet system. Mange forhåbninger er i så henseende gået til De Forenede Nationer. Men det er ikke godt at skabe falske forhåbninger. I denne forbindelse mindes man de mange dokumenter, som i vor tid er blevet undertegnet og forseglet med store forhåbninger og forventninger, og som senere er falmet og smuldret hen under skuffelse og desillusion. Kellogg-pagten, der forbød krig, er blevet nævnt i denne debat. Det er sørgeligt at tænke sig, at dette fornemme dokument aldrig blev andet end et stykke papir i de menneskelige illusioners museum. Fortiden burde have lært os i det mindste at prøve at løse problemerne på en nøgtern, realistisk og determineret måde.

Men nøgtern realisme behøver ikke nødvendigvis at betyde, at vi viger tilbage for udfordringen, tværtimod. I denne forbindelse er det tilfredsstillende at mærke sig, at der allerede er opnået nogle resultater. Forsøg med kernevåben har faktisk været standset i nogen tid. Vi håber oprigtigt, at de nyligt genoptagne samtaler i Genève vil skabe enighed, som leder til et varigt arrangement i så henseende. Fremskridt på dette område vil sandelig have en meget opmuntrende virkning på vore nedrustningsbestræbelser som helhed.

Tanken om krigsførelse med atomvåben fylder menneskeheden med frygt. Det er let forståeligt, fordi vi her står over for noget truende og ukendt. Ingen ved i virkeligheden, hvor stor risikoen er ved